

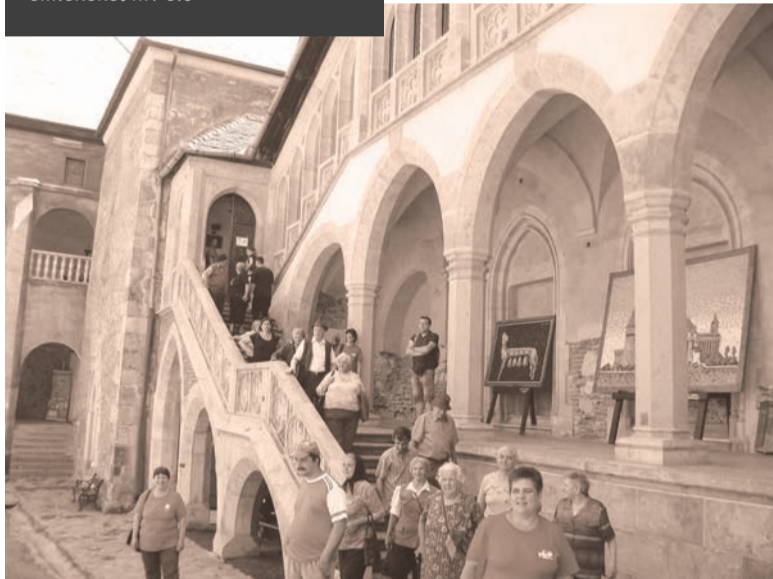
m Folytatás a II. oldalról

Csibeként kapirgált, csipogott, s ha elszállt fölöttük egy ragadozómadár, ő is fedezékbe rohant. A szomszéd felgyelt a különleges kakaskára, látván, hogy a jövevény nem háziszárnyas, hanem sasfi. Néha elkérte, és egy magaslatról röptette. A tyúkudvarba visszatérő sasfőka elmesélte a tojóknak, hogy mit látott a magasból, milyen érzés repülni. Egyik-másik tyúk utánozni akarván próbálgatta saját szárnyait...

A történet egyik lehetséges vége, hogy a sas a baromfiudvarban maradt, úgy halt meg, mint egy tyúk. A másik befejezés szerint a magasságot, igazi életterét választotta.

Tíz év után elmondható, hogy a sas sorsával azonosuló szépkorúak melyik végkifejletet választották. Nem a pletykapadon várják a nyugdíjjal havi egyszer érkező postást, se ágyban, párnák közt a valamikor biztosan elérkező véget. Bakancslis-

A Hunyadiak vajdahunyadi „sasfészek” történelmi és irodalmi emlékeket hív elő

tát állítottak össze, és kinek-kinek az álmát együtt, szerre megvalósítják.

Nehézségek, sikerélmények

Olyat nem hallott tőlük Isu, hogy nem akarják vagy nem tudják. Azt igen, hogy valami drága, de rögtön hozzátették: ennyit már megspóroltak rá. Távolabbi célok előtt elvégeztettek kisebb műtetteket, például

Ha sötét van, keres csillagokat!

szürkehályog-eltávolítást. Másikuk új személyi kártyát csináltatott vagy fogászati kezelést végeztetett. A tetteikész csapat céljaihoz nem volt nehéz „támogatókat” találni. Ha annyi is a havi jövedelme, mint egy budapesti repülőjegy ára, Bukarestben dolgozó unokája kipótolta a nénié. Diákkorában Ágnes mama zöldségeladásból származó pénzecskéjével segítette, amit nem felejtett el az unoka.

Imre bácsi nem sokkal a budapesti repülőút előtt még kómában volt. Felgyógyulása után betegség miatt megüresedett egy hely – nem habozott.

Vallják: húsz évre elegendő élményt szereztek a budapesti úton

Soha nem a kirándulásra fordítottak hangsúlyt, hanem a folyamatra, amíg odaértek. A hajókázni vágyó a csoporttársaival szállhatott sétahajóra. Másik néni nem cseléd-

Azt is elmesélik, hogy a repülésnél, hosszú autóbuszos utazásnál, éjszakázásnál nehezebb akadály a bizonytalanul mozgó számra például a mozgólépcső. Ilyenkor van szükségük a fiatal Caritas-önkéntesek karnyújtására. Ha már túljutottak egy-egy leküzdhetetlennek vélt akadályon, kisimulnak a ráncaik, és szívből nevetnek korábbi félelmeiken. Legyen szó a Tropicariumban tett látogatásról, a segesvári vár óratornyának magasáról vagy a telegondolás hegymenetről. Szőlője köztük, amit egyik néni a repülőúton mondott: „Meg vagyunk állva. De jó nagy hó van!”

Járt utat a járatlanért...

Kétfeltesen találkoznak, tanulnak, tapasztalnak, beszélgetnek. Lett egy negyedik lába is életasztaluknak – az otthon, a napi feladatok és a templom mellett. Tudják, hogy „a járt utat a járatlanért el ne hagyj” mondás ismételtetése gátja is lehet

Isu táncospárja fáradhatatlan

Falufessőn

Szépen énekelnek, átörökítik a hagyományokat, ám másfajta értéket is teremtettek – túl a hetvenen, nyolcvanon.

Néhányan statisztálási lehetőséget kaptak a Falufessőn című, Simó Ibolya által rendezett kisjátékfilmben. Smink, éjszakai, nappali forgatások – végtelen élménysor. Amikor pedig elkészült a film, szabadtéri éjszakai vetítésen falustársaikkal együtt nézték meg a kultúrotthon melletti parkban.

a személyes fejlődésnek. Nem a biztos véget kell várni azzal a legyintéssel, hogy „úgyis meghalunk”. Az a nap csak egy lesz a sokból, abból a sok gazdagítóból, amelyet meg- és átélünk. Isten mondja meg az időpontot, hogy „most születés”, és majd azt is, hogy „most jöhetsz”. Az utolsó napra várni egy életen át? Az úgyis eljön, a többivel kell jól sáfarkodnunk.

A tízéves jubileumon ki-ki választhatott egyet a mézeskalácsok

közül. Felirataik: Ha esik az eső, keres szivárványt, ha sötét van, keres csillagokat!

A másfél éve megözvegyült Anna néni lányai is arra biztatják, hogy ne maradjon ki semmiből, menjen el minden rendezvényre. Ő pedig egy-két asszonytársával összefogva nagyobb alkalmakra

Udvarhelyszéken napjainkban tíz településen van szépkorúaknak létrehozott mentálhigiénés csoport. Évenkénti közös báljukon több százan ropják együtt, mert egyre több falunak fontos, hogy az öregek ne gyógyszerre, hanem élményekre költsenek.

A máréfalvi mint első Caritas-idősklub nem öregedett el, mert

Nyergestetőn: „ott eresztik legmélyebbre gyökerüket a vén törzsek”

ruháskosárnyi tejföls lepényt süt, s ha úgy szól a kérés, naponta kétszer is bedagaszt egy-egy kemencényi kenyértésztát.

Máréfalvi tejföls lepény

Ha Budapestre mentek, nemcsak egy fővárost láttak benne, hanem egy nagyon fontos, nemzeti identitást erősítő csomópontot. Kisbácsonban mint Elek apó unokái ültek le szobra mellé, de úgy is, mint akik meséin már felneveltek két generációt. Tartoznak valahova, hasznosnak és tettekre képeseknek érzik magukat.

mindig jönnek friss nyugdíjasok, akiknek a rangidősök átadhatják a csoportértékeket. Példaképek a később kezdőknek. Mi a titkuk? Isunak meggyőződése, hogy akár csak a páratlan máréfalvi tejföls lepény, ez a közösség is „arcjuk verejtékének” eredménye – falujuk határának terményeivel, gyógynövényeivel, a havasok illatával. Legfőképpen pedig hitük a titok nyitja: mindenhez van erejük, amihez Isten egészséget és lehetőséget ad.

A perkői élmény feledtette az erőfeszítést

